

[Oluf Pedersen.]

en kamp om jord, hvor de med den megen jord, vil holde sammen på den ved billig arbejdskraft fremfor at stykke noget af den ud og give plads for landets ungdom, og jeg mener, det må høre ind under den samfundskononomiske vurdering, som voldgiftsretten skal anlægge.

Vi kan som sagt i modsætning til venstre, de konservative og kommunisterne ligesom husmændene støtte forslaget om gennemførelse af en tvungen voldgift. Vi mener ikke, at staten skal bestemme løn og arbejdsvilkår, men at den af samfundsmæssige grunde skal bruge voldgiften. Derfor må vi af principielle grunde afvise det af venstre og det konservative folkeparti stillede ændringsforslag, og lad mig tilføje i anledning af de udtalelser, der er fremsat om den højtærede økonomi- og arbejdsminister, at vi fra vor side ikke har nogen sympati for den højtærede ministers „Fremtidens Danmark“, men vi vil da ikke bestride hans ret til at tale, heller ikke til at tale om lovfæstet 8 timers arbejdsdag; vi vil ikke engang bestride ministerens ret til at fremsætte lovforslag om den her i det høje ting, men hvis den højtærede minister vil gøre sagen til et kabinetsspørgsmål, er vi naturligvis klar til at sætte ham på porten.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag):

Det første og det væsentligste, man som ansvarlig minister føler trang til ved denne lejlighed, er at udtrykke tilfredshed med, at denne omfattende konflikt nu endelig bliver afsluttet. Der er tale om en konflikt, som daglig påfører samfundet store tab, og som desuden har påført forbrugerne betydelige afsavn. Regeringens forslag til standsning af konflikten blev fremsat så tidligt som den 13. april. Siden da har der fundet en udvalgsforhandling sted om lovforslaget, som har affødt forskellige ændringsforslag til regeringsforslaget. Det væsentligste ændringsforslag går ud på at give den voldgiftsret, der nedsættes, en bredere sammensætning, og jeg kan sige, at jeg ingen indvendinger har mod disse ændringsforslag. Jeg kan acceptere dem, og jeg håber, at retten vil være i stand til at foretage en saglig, uvildig vurdering af parternes synspunkter, og at retten som en konsekvens

heraf vil afsige en kendelse, der er retfærdig og rimelig til alle sider.

Jeg siger tak til udvalgets flertal for velvillig og saglig behandling. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra regeringens side med glæde havde set, at behandlingen var gået noget hurtigere, men det var altså ikke muligt, fordi der var så store divergenser indenfor udvalget mellem de i udvalget repræsenterede partier — ikke divergenser om, hvorvidt konflikten burde standses, men udelukkende divergenser om, i hvilken form og på hvilken måde lovgivningsmagtens indgreb skulle ske.

Herefter skulle jeg i og for sig ikke have haft mere at bemærke, hvis der ikke først og fremmest af det ærede medlem hr. Poul Sørensen var stillet et par spørgsmål til mig, spørgsmål, som jeg naturligvis vil forsøge at besvare. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen mente, at offentligheden må være interesseret i at få belyst hele spørgsmålet om, hvilken rolle mulighederne for at løse spørgsmålet gennem lovgivning har spillet i alle disse forhandlinger. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen rejste yderligere spørgsmålet om, hvorvidt arbejdsgiverne havde været i god tro, når de efter de fremsatte udtalelser troede, og hele tiden troede, at dette spørgsmål skulle løses ved lov. Det kan jeg naturligvis ikke svare på. Jeg kan ikke svare på, hvorvidt arbejdsgiverne har været i god tro. Jeg må dog sige, at jeg meget nødig underkender en anden parts loyalitet og gode tro. Jeg vil derfor gå ud fra, at arbejdsgiverne, når de har fremsat disse udtalelser, har haft den gode tro.

Spørgsmålet er så, hvad der har berettiget arbejdsgiverne til netop denne opfattelse af situationen, og her må jeg pege på, at en sådan opfattelse da i hvert fald ikke kan støttes på det mæglingforslag, som forligsmanden fremsatte den 18. maj 1954, som arbejdsgivernes formand, godsejer Juhl, var med til at anbefale, og som senere blev vedtaget. I dette mæglingforslag står der nemlig ikke noget om, at regeringen har afgivet noget løfte om at løse spørgsmålet ved lovgivning.

Der står tværtimod noget helt andet, nemlig at efter at det er konstateret, at spørgsmålet ikke kan løses på den måde, har fagforbundene vedtaget at rette en henvendelse til regeringen om i den kom-